

Op de kade

‘Is hier straks het feest? Cool!’ Sproet kijkt naar het grote schip dat aan de kade afgemeerd ligt. *Rotterdam* staat er in grote letters op.

Spekkie knikt. ‘Ja, dit is dus dat beroemde schip dat over de wereldzeeën heeft gevaren.’ ‘Wauw! Ik had nooit gedacht dat het zo groot zou zijn.’ Sproet blijft nog een tijdje vol bewondering staan kijken. Intussen voelt hij bezorgd of het rode strikje om zijn nek nog wel recht zit. Sproet heeft ook een nieuw shirt en een paars vestje aan. Dat moest van zijn moeder.

‘Als je mee mag naar zo’n bijzonder feest, moet je er netjes uitzien,’ had ze gezegd. Ook Spekkie ziet er mooi uit. Ze draagt een glittershirtje en in haar haar zitten gekleurde kraaltjes.

En een bijzonder feest wordt het zeker. Want Gwen, het oudste nichtje van Spekkie, gaat vandaag trouwen met Bob.

Spekkie mag bruidsmeisje zijn. Zij moet

straks de ringen geven. Vanmorgen is Bob speciaal het doosje komen brengen. ‘Beloof je dat je er goed op zult letten?’ had hij wel vijf keer gevraagd.

‘Tuurlijk!’ Spekkie had het doosje diep weggestopt in haar broekzak. ‘Die ringen raak ik echt niet kwijt, hoor! Dat zou niet passen bij een speurder zoals ik.’

Omdat ze zo veel van speuren houdt, heeft ze vaak een opschrijfboekje bij zich. En ook een paar spekkies. Daarom noemt iedereen haar Spekkie, al is haar echte naam Marloes.

Sproet, met sproeten en bril, is haar allerbeste vriend. Hij was heel vereerd toen hij hoorde dat hij mee mocht naar de bruiloft.

‘Leuk, toch?’ zei Spekkie. ‘Er komen namelijk geen andere kinderen. En anders verveel ik me zo.’

Ook Nelson komt. Hij is Spekkies neef en werkt bij de politie. Omdat hij zeker wil weten dat alles in orde is voor het feest, wilde hij al op tijd naar het schip toe.

‘En wij gaan mee!’ had Spekkie geroepen. Nu staat ze met Sproet te wachten tot Nelson zijn auto heeft geparkeerd.

Maar ze vervelen zich geen moment, want op de kade lopen veel mensen. Ook worden er koffers uit auto's en busjes geladen. En verderop staat een kar vol bagage klaar om naar het schip te worden gebracht. Aan boord is namelijk ook een hotel. Dat weten Spekkie en Sproet, want na het feest mogen zij daar blijven slapen. 'Achter welk raampje zou onze hut zijn?' vraagt Sproet terwijl hij naar het schip tuurt. Opeens roept iemand: 'Stop! Pak die man! Hij gaat er met mijn tas vandoor!' Het lijkt wel of Spekkie door een wesp is gestoken, zo snel draait ze zich om.

De stem is afkomstig van een vrouw met lang, donker haar. Ze rekent af bij een taxi. 'Hou die man tegen!' roept ze opnieuw. Intussen verzet ze zelf geen stap, maar dat komt waarschijnlijk door de grote kledingzak over haar arm.

Spekkie aarzelt. Moet ze in actie komen? Eigenlijk had ze zich voorgenomen vandaag alleen maar feest te vieren. Daarom heeft ze geen opschrijfboekje bij zich. En zelfs niet één spekkie. Maar dit lijkt op een noodgeval... Net als ze besluit de man achterna te gaan, legt hij een kleine paarse tas neer.

'Ik raapte deze alleen maar op,' zegt hij vriendelijk. 'Waarschijnlijk is hij van de bagagekar gevallen.'

'Nou, daar geloof ik niks van.' De vrouw kijkt nog steeds kwaad.

De man haalt zuchtend zijn schouders op. 'Wilde ik eens een keer helpen, is het weer niet goed!' Hij verdwijnt achter een bestelbusje dat bloemen komt bezorgen. Sproet begint te grinniken. 'Nou, dat is snel opgelost.'

'Ja, gelukkig wel,' zegt Spekkie.

Dan krijgt ze een tweede man in de gaten.

Hij draagt een mooie pet en een jasje met een goudkleurige tres. Als hij met grote stappen naar de bagagekar loopt en de tas oppakt, mompelt Spekkie: ‘Krijg nou wat! Gaat die man er nu vandoor met die tas?’